



**ČESKÁ REPUBLIKA**

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **A. U.**, narozen X, statní příslušnost X  
bytem X  
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,  
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti  
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech  
pobytu cizinců**  
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2014, č. j. MV-74996-5/SO-2014,

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

- I.  
Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2015, č. j. MV-159922-8/SO-2014, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2014, č. j. OAM-14459-24/TP-2013, jímž ministerstvo dle § 87k odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „cizinecký zákon“), zamítlo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou žalobce podal dle § 87h odst. 1 písm. b) cizineckého zákona.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s důvodem zamítnutí žádosti, který spočíval v tom, že se žalobce bez vážného důvodu nedostavil k výsledku dle § 169 odst. 2 cizineckého zákona. Žalobce byl dne 14. 11. 2013 předvolán k výsledku k objasnění jeho místa pobytu a nepřetržitosti jeho pobytu na území České republiky; současně byl poučen, že nedostaví-li se bez vážného důvodu, bude jeho žádost zamítnuta. Dne 15. 11. 2013 byl vyrozuměn o konání výsledku i zmocněnec žalobce – advokát Mgr. Petr Václavek. Dne 11. 12. 2013 byla ministerstvu doručena omluva žalobce z výsledku, který se měl konat dne 13. 12. 2013, z důvodu dovolené jeho zmocněnce, na jehož účasti při výsledku žalobce trval a požádal o stanovení nového termínu.
3. Žalovaný, shodně jako orgán prvního stupně, neshledav omluvu dostatečnou, poukázal na možnost substituce, kterou zakotvovala jednak plná moc, kterou žalobce udělil ve správním řízení jmenovanému advokátovi, jednak vyplývá z § 33 odst. 3 správního řádu. Dále poukázal na to, že žalobce nedoložil vážný důvod, pro který se nemohl výsledku účastnit – omlouval se z důvodů na straně svého zmocněnce, nikoli na své straně. Vedle toho ani zmocněnec žalobce nedoložil jím tvrzenou skutečnost, že v konkrétním termínu čerpal dovolenou, tedy skutečnost, že se objektivně nemohl výsledku zúčastnit (např. pobyt v zahraničí). Žalovaný k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 78/2013, sp. zn. 7 As 28/2009, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3736/11, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3063/2000). Žalovaný taktéž zmínil, že omluva nebyla doručena se značným předstihem, jak bylo uvedeno v odvolání, ale necelé dva dny před konáním výsledku, o kterém byl zmocněnec informován téměř měsíc předem. Závěrem žalovaný konstatoval, že vážné důvody pro omluvu nebyly doloženy ani následně v průběhu řízení včetně řízení odvolacího.

## II.

### Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce namítá, že postupem správních orgánů bylo porušeno jeho právo na právní pomoc garantované Listinou (čl. 37 odst. 2) i správním řádem (§ 33 odst. 1). Dle žalobce měl správní orgán vycházet již z konstatování jeho zmocněnce o čerpání dovolené a dále tuto skutečnost nijak neověřovat, neboť váha sdělení advokáta vychází ze stavovských předpisů, podle nichž je povinen jednat čestně a důstojně.
5. Žalobce poukazuje na rozhodovací praxi žalovaného, konkrétně na rozhodnutí č. j. MV-56942-4/SO-2014, v němž bylo čerpání dovolené za vážný důvod uznáno.
6. I kdyby neplatilo výše uvedené, měl správní orgán vyzvat zmocněného zástupce k odstranění nedostatků omluvy. K tomu žalobce poukazuje na legitimní očekávání s tím, že v obdobném případě takto ministerstvo postupovalo.
7. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že měl zmocněnec za sebe určit substituta. Takový postup je totiž pávem zmocněnce, nikoli jeho povinností, a nelze ho k tomu nutit.

Nadto pokládá žalobce za nesmyslnou úvahu ministerstva odkazující na vlastní znalost, že Mgr. Václavek běžně udílí substituční plné moci k různým procesním úkonům; ministerstvo směřuje oprávnění advokáta s jeho domnělými povinnostmi.

8. Žalobce dále má za to, že smyslem § 87k odst. 1 písm. f) cizineckého zákona je bránit obstrukčnímu jednání ze strany žadatelů. V posuzované věci však vůbec nevyplynulo, že by žalobce jakkoli se snažil řízení obstruovat, a to zvláště za situace, kdy důvod omluvy spočíval na straně zmocněnce a nikoli na straně žalobce.
9. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
10. Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný shrnul argumenty, které již předtím vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

### III.

#### Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Dne 21. 3. 2018 proběhlo u zdejšího soudu ústní jednání. Žalobce setrval na svých dosavadních návrzích i argumentech, žalovaný se z účasti na jednání omluvil s tím, že vyslovil souhlas, aby věc byla projednána bez jeho přítomnosti.
14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 87k odst. 1 písm. f) cizineckého zákona ve znění účinném v době rozhodování žalovaného *ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti*.
16. Z právě citovaného ustanovení plyne, že na jeho základě nelze žádost zamítnout, pokud na straně žadatele existuje *vážný důvod*, pro který se nemohl výsledku zúčastnit. V nyní posuzované věci považuje soud ve shodě se žalovaným za rozhodující, že existenci takového vážného důvodu žalobce nedoložil a ustal toliko v rovině tvrzení o dovolené svého zmocněnce. Vážný důvod nedoložil nejen před plánovaným konáním výsledku, ale ani nikdy později, tedy např. ani v odvolacím řízení (ostatně v tomto případě by se ve vztahu k doložení *vážného důvodu* neuplatnila koncentrace odvolacího řízení, neboť o tom, že omluva z výsledku byla vyhodnocena jako nedostatečná, resp. nedoložená, se žalobce spolehlivě dozvěděl až z rozhodnutí prvního stupně).
17. Soud se nemůže ztotožnit s názorem žalobce, že jeho zmocněnec, který je v postavení advokáta, nemusí vážný důvod dokládat, ale stačí, když jej toliko konstatuje. Takovýmto výkladem by totiž docházelo k nerovnému postavení žadatelů zastoupených zmocněncem na straně jedné a nezastoupených na straně druhé, neboť v případech, kdy by tvrzený *vážný důvod* ležel na straně žadatelova zmocněnce, dostával by se do exkluzivní pozice, v níž by na rozdíl od ostatních případů, nemusel existenci vážného důvodu nijak dokládat.

Nadto dovedeno ad absurdum by takové exkluzivní postavení velmi snadno mohlo vést k efektivnímu obstruování správního řízení. Jinými slovy lze taktéž říci, že se žalobce de facto dovolává presumpce správnosti tvrzení advokáta. Aby však mohla presumpce správnosti nějakého postupu či skutečnosti nastat, musela by takováto vlastnost nepochybně vyplývat z právního předpisu nebo z dlouhodobé, setrvalé a jasně převažující doktríny. Vedle toho i zde je možné konstatovat, že by presumpce správnosti tvrzení advokáta vedla k absurdním důsledkům, zejména k obtížně řešitelným situacím, kdy obě strany soudního sporu by byly zastoupeny advokátem a jejich tvrzení by si protiřečila. Pro úplnost zdejší soud dodává, že je mimo jiné přezkumným soudem v kárných věcech advokátů, a je mu tudíž dobře známo, že zdaleka ne vždy jsou žalobcem citované stavovské předpisy týkající se čestného a důstojného jednání advokátů zachovávány.

18. K tomu, že žalobce nedoložil vážný důvod, soud dále uvádí, že omluva jeho zástupce z jednání neobsahovala žádné bližší, např. časové údaje týkající se tvrzené dovolené ani doložení případných předcházejících přípravných úkonů (např. objednávka zájezdu či letenky, svatební oznámení apod.). Nelze přehlédnout ani to, že omluva byla doručena necelé dva dny před plánovaným konáním výslechu (tedy takříkajíc na poslední chvíli), ačkoli o konání výslechu byl zmocněnec informován téměř měsíc předem.
19. Dovolává-li se žalobce toho, že v případě, že omluva z výslechu se ministerstvu jevila vadná, mělo jej vyzvat k odstranění vad, pak soud nenalezl žádné zákonné ustanovení, které by takovou povinnost správnímu orgánu ukládalo. Naopak to byl sám advokát, kdo z důvodů procesní obezřetnosti měl počítat s možností, že jeho omluva bude považována za nedoloženou či že vůbec nebude způsobila k vyhovění, avšak nevyvinul jakoukoli aktivitu, aby se sám o osudu své omluvy včas přesvědčil a bez rozumného důvodu se o vyřízení své žádosti, resp. omluvy dále nezajímal, a dokonce důvod omluvy nedoložil ani ve chvílích, kdy už věděl, že omluvě vyhověno nebylo (tj. po vydání rozhodnutí prvního stupně).
20. Za nastalé situace, kdy nebyl doložen ze strany žalobce, resp. jeho zmocněnce *vážný důvod* pro neúčast na výslechu, postrádá smyslu zabývat se možností (resp. oprávněním či povinností) substituce zmocněného zástupce, neboť tyto úvahy soudu by nabyly v posuzované věci ryze akademického charakteru a stály by zcela mimo rozhodovací důvody.
21. Pokud z rozhodnutí č. j. MV-56942-4/SO-2014, které žalobce přiložil k žalobě, vyplývá, že byl žadatel vyzván k „odstranění vad omluvy“, má soud za to, že se jednalo se o situaci jinou než v nyní posuzované věci. Předně v žalobcem odkazované věci omluva z výslechu byla správnímu orgánu doručena tři dny po předvolání žadatele (v nynější věci až po cca 4 týdnech), a nebyla odůvodněna dovolenou žadatelova zmocněnce, ale osobními důvody přímo na straně žadatele. Nadto v žalobcem odkazované věci byl *vážný důvod* následně doložen, což se v nyní projednávané věci nikdy nestalo, ačkoli proto měl žalobce, resp. zástupce žalobce prostor např. v odvolacím řízení. Jinými slovy, i když ministerstvo v nyní posuzované věci žalobce nevyzvalo k „odstranění vad omluvy“, i tak zůstala žalobci možnost *vážný důvod* doložit v pozdější fázi řízení, kdy už mu bylo známo, jaké nedostatky byly v jeho omluvě shledány, avšak nedbal zásady *vigilantibus iura* a zůstal netečný. Tudíž absencí výzvy k „odstranění vad omluvy“ nemohl být žalobce postupem správního orgánu přímo zkrácen na svých právech.

22. Závěrem žalobce poukazuje na to, že smyslem § 87k odst. 1 písm. f) cizineckého zákona je bránit obstrukčnímu jednání ze strany žadatelů a že v posuzované věci nebylo prokázáno, že by se žalobce jakkoli snažil řízení obstruovat. K tomu soud konstatuje, že nebylo na správním orgánu, aby prokazoval, že se žalobce chová obstrukčně, ale naopak bylo na žalobci, aby prokázal, existenci *vážného důvodu*, pro který se k výsledku nemohl dostavit, což však žalobce, resp. jeho zástupce, jak plyne z výše uvedeného, neučinil ani se o to nepokusil.

#### IV.

#### Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

#### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 21. března 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Eva Pechová v.r.  
předsedkyně senátu